



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3995/2019
17.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Павловић адвокат из ..., против туженог „ББ“ АДО ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4398/18 од 25.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4398/18 од 25.04.2019. године - одлука садржаних у другом и трећем ставу изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Крагујевцу 16П 4165/14 од 09.11.2015. године пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4398/18 од 25.04.2019. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде материјалне штете исплати тужиоцу износ од 7.998,64 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са затезном каматом по стопи коју прописује Европска централна банка у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате на новчане износе наведене у овом ставу изреке почев од означених датума па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе на плаћање накнаде материјалне штете у износу од још 95.223,70 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са затезном каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.04.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до коначне исплате по стопи прописаној Законом о затезној камати на новчане износе наведене у овом ставу изреке, почев од означених датума па до коначне исплате, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке,

обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 169.193,75 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Поднеском од 02.09.2019. године тужилац је извршио допуну изјављене ревизије.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Изјављеном ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које су чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП предвиђене као разлог за овај ванредни правни лек. Нису основани наводи ревизије о постојању битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 271. ЗПП, учињене у поступку пред другостепеним судом. Пошто усаглашавање вештака Ђорђа Ђорђевића и комисије вештака Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду (лекари специјалисте судске медицине, опште хирургије и психијатрије) није било могуће, обављено је ново вештачење. Ново вештачење обавила је комисија означеног Института у саставу који је проширен и лекаром специјалистом медицине рада, стручним за изјашњење о постојању и обиму умањења радне способности тужиоца.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је повређен 20.08.2007. године у саобраћајном удесу који је скривио осигураник туженог. У том удесу тужиоцу је нанета тешка телесна повреда опасна по живот - расцеп слезине са изливањем крви у трбушну дупљу и више лаких телесних повреда. Током болничког лечења нанетих повреда извршена је операција одстрањивања слезине. Тужилац живи у ..., по професији је механичар и пре повређивања радио је у радионици за аутомобиле. Од 01.09.2007. године требало је да почне са радом у другом предузећу, на радном месту сервисног техничара за које се претходно дошколовао. По закљученом уговору о раду на неодређено време његова бруто зарада износила би 2.640 евра месечно. Тужилац због повреде нанете у саобраћајном удесу није ступио на рад. По природи свог посла тужилац није у контакту са изазивачима заразних болести и зато код њега нема никаквих ограничења у професионалном смислу, која би била у вези са губитком слезине, али је због нанете повреде постојала привремена неспособност за рад током болничког лечења као и након тога - до завршетка зарастања оперативних рана и меког ткива предњег трбушног зида, у трајању од шест месеци након

повређивања. У том периоду тужилац није био способан да ради посао аутомеханичара и друге послове за које је доквалификован, превасходно због немогућности дизања предмета. Након тог периода, са медицинског аспекта код тужиоца нема препрека за бављење својом професијом - ожиљак на предњем трбушном зиду је адекватно зарастао, сув је и без знакова било каквог патолошког процеса, тако да његова општа способност за рад и посебна способност за занимање за које је школован нису умањене у односу на време пре повређивања.

Овако утврђено чињенично стање неосновано се оспорава изјављеном ревизијом. Тужилац овај ревизијски разлог, предвиђен чланом 407. став 2. ЗПП, образлаже мишљењем вештака Ђорђа Ђорђевића да се, због уклањања слезине, тужилац не може бавити својом професијом до краја живота и мишљењем лекара опште медицине издатом у месту у којем тужилац живи. Међутим, вештачењем које је обавила комисија вештака у чијем саставу је био и специјалиста медицине рада, утврђено је да је повреда која је тужиоцу нанета у штетном догађају само привремено - у трајању од шест месеци, онемогућила тужиоца за рад, као и да одстрањивање слезине, односно оперативни ожиљак на трбушном зиду по протеклу тог временског периода није умањио како општу тако ни посебну радну способност тужиоца.

Ревизијом се неосновано оспорава и правилност примењеног материјалног права.

Код утврђене чињенице да по завршеном болничком лечењу и зарастању оперативних рана и меког ткива предњег трбушног зида тужичева општа и посебна радна способност није умањена у односу на време пре повређивања, не постоји материјална штета из члана 195. став 2. Закона о облигационим односима - изгубљена зарада због трајне неспособности за рад, коју тужилац у овом спору потражује. Зато тужилац неосновано тражи накнаду ове штете - изгубљене добити (члан 155. и члан 189. став 3. Закона о облигационим односима), у висини зараде коју би остваривао у сваком месецу почев од марта 2008. до јуна 2015. године да је ступио на рад по закљученом уговору о раду.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом чланова 153. став 2, 154. и 163. став 2. ЗПП, имајући у виду да тужилац у захтеву за њихову накнаду није одредио висину путних трошкова.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Приликом одлучивања нису цењени наводи из допуне ревизије јер је иста поднета по протеклу законског рока из члана 403. став 1. ЗПП.

Тужилац није успео у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка. Из тог разлога, његов захтев за накнаду тих трошкова је

одбијен и применом члана 153. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић